

Drodzy Bracia i Siostry!

1. Misja Kościoła jest, jak niejednokrotnie już podkreślałem, nagłą potrzebą także na początku nowego millennium. W encyklice *Redemptoris Missio* napisałem, że misyjna działalność Kościoła znajduje się dopiero u początku i musimy się w nią zaangażować całym sercem. (n 1) Cały Lud Boży w każdym momencie swojej pielgrzymki przez historię jest wezwany do tego, by dzielić pragnienie Zbawiciela (J 19,28). Owo pragnienie zbawienia dusz zawsze było szczególnie mocno doświadczane przez świętych. Wystarczy przytoczyć przykład świętej Teresy z Lisieux, patronki misji oraz biskupa Comboniego, wielkiego apostoła Afryki, którego niedawno miałem radość wynieść do godności ołtarzy.

Wyzwania społeczne i religijne, przed jakimi stoi ludzkość w dzisiejszych czasach wymagają od wierzących odnowy ich misjonarskiego zapału. Tak! Potrzeba odważnie wrócić do misji *ad gentes*, głosząc nowinę o Chrystusie, Zbawcy całego rodzaju ludzkiego.

Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny, który odbędzie się w październiku, miesiącu misyjnym, w Guadalajarze w Meksyku będzie niezwykłą okazją do pogłębienia misjonarskiego zaangażowania wokół Stołu Ciała i Krwi Chrystusa. Kościół zgromadzony wokół ołtarza lepiej pojmuje swoje pochodzenie i swoje misyjne posłannictwo.

Temat tegorocznego Światowego Dnia Misji podkreśla jednoznacznie, że "Eucharystia i misja" są nierozłączne. Dodatkem do refleksji nad współzależnością istniejącą między tajemnicą Eucharystii i tajemnicą Kościoła będzie odniesienie do Najświętszej Dziewicy Maryi, gdyż w tym roku przypada 150 rocznica sformułowania dogmatu o Niepokalanym Poczęciu (1854-2004). Kontemplujmy Eucharystię oczyma Maryi. Ufając w orędownictwo Najświętszej Dziewicy, Kościół ofiarowuje Chrystusa, Chleb Zbawienia, wszystkim ludziom, aby mogli rozpoznać Go i przyjąć jako jedynego Zbawcę ludzkości.

2. Wracając myślą do owej Sali na Górze, podpisałem w Wielki Czwartek ubiegłego roku encyklikę *Ecclesia de Eucharistia*, z której chciałbym zacytować niektóre fragmenty. Pomogą nam one, Drodzy Bracia i Siostry, przeżyć tegoroczny Światowy Dzień Misji w duchu eucharystycznym.

Obserwując w jaki sposób misja Kościoła stanowi kontynuację misji Chrystusa (por. J 20,21) czerpiąc duchową energię ze współuczestnictwa w Jego Ciele i Krwi napisałem, że "Eucharystia buduje Kościół, a Kościół sprawuje Eucharystię." (n. 26) Celem Eucharystii jest, ściśle mówiąc, "komunia całej ludzkości z Chrystusem, a w Nim z Ojcem i Duchem Świętym." (n. 22) Uczestnicząc w Ofierze Eucharystycznej możemy głębiej pojąć uniwersalizm zbawienia i w konsekwencji, nagłą potrzebę misji Kościoła - jego "centrum jest sam Chrystus, którego mamy poznawać, kochać i naśladować, aby żyć w Nim życiem trynitarnym i z Nim przemieniać historię, aż osiągnie swą pełnię w niebieskim Jeruzalem." (n. 60)

Wokół Chrystusa obecnego w Eucharystii Kościół wzrasta jako Lud, Świątynia i Rodzina Boża: jedna, święta, katolicka [powszechna - przyp. tłum.] i apostołska. Jednocześnie Kościół pojmuje lepiej swoją specyfikę, będąc powszechnym sakramentem zbawienia i widzialną rzeczywistością o hierarchicznej strukturze. Z całą pewnością "nie zbuduje się (...) żadnej wspólnoty chrześcijańskiej, jeżeli nie jest ona zakorzeniona w celebracji Najświętszej Eucharystii." (n. 33; por. *Presbyterorum Ordinis* 6).

Na zakończenie każdej Mszy św., kiedy celebrans rozsyła lud słowami "Ite, Missa est" [Idźcie w pokój Chrystusa - przyp. tłum.], wszyscy powinni poczuć się "misjonarzami Eucharystii" i zanieść

w swoje środowiska dar, który otrzymali. Kto spotyka Chrystusa w Eucharystii nie może nie głosić swoim życiem miłosiernej miłości Zbawiciela.

3. Życie Eucharystią jest niezbędne, podobnie jak adoracja Najświętszego Sakramentu. Doświadczam tego każdego dnia, czerpię z tego siłę, pociechę i pomoc (por. Ecclesia de Eucharistia 25). Eucharystia jest, jak podkreśla Sobór Watykański II, "źródłem i szczytem całego chrześcijańskiego życia" (Konstytucja dogmatyczna o Kościele Lumen gentium, n. 11), "źródłem i szczytem ewangelizacji" (Presbyterorum Ordinis, n. 5). Chleb i wino, owoce ludzkich rąk, przemienione mocą Ducha Świętego w Ciało i Krew Chrystusa stają się zadatkami "nowego nieba i nowej ziemi" (Ap 21,1). Głoszenie tej prawdy jest codzienną misją Kościoła. W Chrystusie, którego obecność adorujemy w tajemnicy Eucharystii, Ojciec wypowiedział swoje ostateczne słowo w odniesieniu do ludzkości i historii. Jak może Kościół wypełnić swoje powołanie bez podtrzymywania stałej relacji z Eucharystią, bez posilania się uświęcającym pokarmem, bez oparcia swej misjonarskiej działalności na tym podstawowym fundamencie. Ewangelizacja świata potrzebuje apostołów, którzy będą "ekspertami" w celebracji, adoracji i kontemplacji Eucharystii.

4. W Eucharystii ponawiamy tajemnicę Zbawienia, której punktem kulminacyjnym była ofiara Pana. Wyrażają to słowa konsekracji: "to jest ciało moje, które za Was będzie wydane... to jest kielich krwi mojej, która za Was będzie wylana" (por. Łk 22,19-20). Chrystus umarł za wszystkich; dla wszystkich też przeznaczony jest dar zbawienia, który w Eucharystii jest sakramentalnie obecny pośród biegu historii: "Czyńcie to na moja pamiątkę" (Łk 22,19).

Ten mandat przekazany został wyświęconym szafarzom poprzez Sakrament Święceń. Do tej uczty i ofiary zaproszeni są wszyscy ludzie i w ten sposób dzielą życie samego Chrystusa: "Kto spożywa moje Ciało i Krew moją pije, trwa we Mnie, a Ja w nim. Jak Mnie posłał żyjący Ojciec, a Ja żyję przez Ojca, tak i ten, kto Mnie spożywa będzie żył przez Mnie." (J 6,56-57) Wierzący, żywni przez Niego, rozumieją, że misyjne wezwanie oznacza bycie "ofiarami miła Bogu, uświęconą Duchem Świętym" (Rz 15,16) po to, by stawać się coraz bardziej "jednym sercem i jednym duchem" (Dz 4,32) oraz by być świadkami Jego miłości aż do skończenia świata.

Ponawiając codziennie, przez stulecia, Ofiarę Ołtarza, Kościół - Lud Boży, oczekuje Chrystusa przychodzącego w chwale. Ta prawda wypowiedzana jest przez wiernych zgromadzonych wokół ołtarza po słowach konsekracji. Raz za razem, z odnowioną wiarą, Kościół powtarza swe pragnienie ostatecznego spotkania z Tym, który przychodzi, aby wypełnić swój plan powszechnego zbawienia.

Duch Święty, swoją niewidzialną mocą, prowadzi chrześcijan na drogach ich codziennych duchowych zmagania, na których stale napotykają trudności i doświadczają tajemnicy Krzyża. Eucharystia jest pocieszeniem i błaganiem o ostateczne zwycięstwo nad złem i grzechem. Jest "chlebem życia" podtrzymującym tych, którzy stają się "chlebem łamanym" za innych, płacąc nieraz męczeństwem za swoją wierność Ewangelii.

5. W tym roku, jak już wspominałem, przypada 150 rocznica sformułowania dogmatu o Niepokalanym Poczęciu. Maryja została "odkupiona w sposób wznioślejszy ze względu na zasługi swego Syna" (Lumen gentium, 53).

W encyklice Ecclesia de Eucharistia napisałem: "Patrząc na Maryję, poznajemy przemieniającą moc, jaką posiada Eucharystia. W Niej dostrzegamy świat odnowiony w miłości." (n. 62) Maryja, która była pierwszym "tabernakulum" (tamże n. 55), ukazuje i ofiaruje nam Chrystusa, który jest Prawdą, Drogą i Życiem (por. J 14,6). Jeśli "Kościół i Eucharystia są ze sobą nierozdzielnie związane, to samo należy powiedzieć o Maryi i Eucharystii." (Ecclesia de Eucharistia, 57). Żywię nadzieję, że szczęśliwy przypadek, jaki sprawił, że w tym samym roku odbywa się Międzynarodowy Kongres Eucharystyczny i przypada 150 rocznica ogłoszenia dogmatu o

Niepokalanym Poczęciu będzie dla wiernych, dla wspólnot parafialnych i członków instytutów misyjnych okazją do wzmocnienia powołania misyjnego, tak aby w każdej wspólnocie zawsze panował "głód Eucharystii" (tamże, n. 33).

Mamy też obecnie doskonałą okazję, aby zaznaczyć wkład Papieskich Dzieł Misyjnych w działalność apostolską Kościoła. Wszyscy zaangażowani w te Dzieła są szczególnie bliscy mojemu sercu. Dziękuję im tak za służbę nowej ewangelizacji, jak i za misję ad gentes. Proszę Was wszystkich o wsparcie duchowe i materialne tych Dzieł, aby także przez ich współudział Ewangelia była głoszona wszystkim ludziom.

Zawierając Was matczynej opiece Maryi, "kobiety Eucharystii", przekazuję Wam moje apostolskie błogosławieństwo.

Jan Paweł II

Watykan, 19 kwietnia 2004 r.